

hvorved Lovforslaget faar Folketingets gamle Affattelse. Jeg kan her tale paa mine Partifællers Vegne.

Carl Hansen (Præstø Amts 5te Valgkreds): Det af de ærede Medlemmer for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) og fra Sakskøbing (Rørdam) stillede Ændringsforslag er paa to Maader en gammel Bekendt. For det første er det, som Ordføreren for Forslagsstillerne har udtalt, i alt væsentligt det Forslag, som i forrige Rigsdagssamling var fremsat af nu afdøde Finansminister Vilhelm Lassen, og som for § 2's Vedkommende blev vedtaget omtrent uforandret. Men ogsaa paa en anden Maade er det en gammel Bekendt. Det er ikke ukendt i det parlamentariske Liv, at naar man efter de Regler, Forfatningen foreskriver, har behandlet en Sag her i Tinget, derefter i Landstinget og opnaaet Enighed, opstilles der, naar Sagen kommer tilbage fra Landstinget, af de oppositionelle Partier her i Tinget Ændringsforslag, som gaa ud paa at føre Lovforslaget tilbage til den Skikkelse, det havde, da man sidst vedtog det i Folketinget. Var Forholdet nu det, at man kunde gaa ud fra, at der var Mulighed for at opnaa noget bedre end det, der foreligger i Øjeblikket, skulde jeg ikke have noget imod, at man optog en Forhandling, men da Forholdet sikkert, som det blev udtalt af den sidste ærede Taler, er det, at man har forhandlet saa længe og saa alsidigt om dette Spørgsmaal, dels her i Tinget i Fjor, dels i Landstinget i Aar, kan jeg ikke tilraade, at man paa dette Stadium saavel af Forhandlingerne om dette Forslag som af Rigsdagens Arbejde i Almindelighed giver sig til at forsøge at forhandle yderligere om denne Sag.

Jeg gør det saa meget mindre, som de Principper, der vare bærende for det Forslag, vi vedtog i Fjor, her ere fulgte saa godt som i alt. Jeg udtalte i Gaar, at jeg havde samme Sympati, og at jeg var vis paa, at Tingets Flertal ogsaa havde samme Sympati for Regeringens oprindelige Forslag nu, som da vi vedtog det i Fjor. Og jeg udtalte ogsaa, at naar Tiden kom, vilde man sikkert her i Tinget være villig til at gaa et Skridt videre end nu. Og den Villie har jeg ikke noget imod at vedkende mig. Dette, at man har faaet vedtaget Princippet, synes mig at være et saa stort Fremskridt, at det er værd at tage Forslaget, som det foreligger. Blive Forholdene anderledes, kunne vi gaa videre.

Det er jo ikke ret mange Aar siden, vi første Gang indførte den stigende Skala i vor direkte Beskatning til Staten. Vi ere allerede nu komne saa vidt siden 1903, at vi nu gaa til den tredobbelte Beskatning for de større Formuer. Gaar Udviklingen i samme Retning, ville vi i Løbet af ikke overmaade mange Aar være vundne frem til en Erkendelse, ogsaa hos Landstinget, af, at det gaar an atter at forhøje Arveskatten, særlig for de store Formuer. Ud fra dette Synspunkt vil jeg anbefale det høje Ting at stemme mod det af det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) og for Maribo Amts 3die Valgkreds (Rørdam) stillede Ændringsforslag.

Det Ændringsforslag, som er stillet af det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck), gaar, som han sagde, noget i Retning af, hvad Højremretallet opstillede i Landstinget. Det er ikke ganske det samme. I og for sig var der noget sympatetisk ved det Ændringsforslag, der var stillet deroppe. Var det stillet for fuldt Alvor, havde jeg nær sagt — det var det selvfølgelig —, men var det stillet med Udsigt til at blive vedtaget, er jeg ikke sikker paa, at det havde faaet den samme Tilslutning. Dette Forslag maa jeg fraraade alene af den Grund, at det vil give alt for lidt Penge i Statskassen. Det fastsætter bl. a., at der kun skal svares som hidtil 1 pCt. i Klasse A. for Arvelodder paa indtil 5,000 Kr. I Klasse B. skal, i Modsætning til det nugældende, denne Arveafgift kun forhøjes til 2 pCt. Dette Forhold vil bevirke, at Staten vil faa for lidt Penge ind. Alene af den Grund maa jeg anbefale at stemme mod dette Ændringsforslag.

Alfred Christensen: Atter her har Ordet lydt fra Reformpartiets Ordfører i denne Sag, at vi skulde nøjes med det lidet og være glade. Fordi Princippet er anerkendt, skulde vi slaa os til Taals dermed og være glade for Loven. Det er en meget fejlagtig Tale. Pointet, det, der var af Vigtighed i denne Lov om den stigende Arvebeskatning, var, at de særlig store Formuer skulde betale de særlig store Afgifter, og det er den Bestemmelse, der er tagen ud af Loven. Det er ikke de særlig store Formuer, der komme til at betale de store Afgifter, det er de smaa og middelstore Formuer, der her blive særlig beskattede. Det vilde være rigtigt, om den højtærede Ordfører for Reformpartiet havde sagt: Mine Herrer, vi gøre i denne Sag, ligesom vi have gjort i saa mange andre